

validepension altid på et individuelt skøn i den enkelte sag, og en forhøjelse af aldersgrænsen, eventuelt kombineret med en dispensationsadgang for personer i aldersgruppen 15-18 år, vil ikke betyde nogen realitetsændring i forhold til de gældende regler, men blot have karakter af en skærpelse af praksis for personer i denne aldersgruppe, en skærpelse, som kan gennemføres administrativt uden lovændring. Socialministeriet overvejer derfor ikke at forhøje den nedre aldersgrænse i invalidepensionsloven til 18 år.

Forudsætningen for, at invalidepension kan tilkendes, er imidlertid, at det er konstateret, at der ikke findes uddannelses- eller revalideringsmuligheder, og denne betingelse vil i sig selv medføre stor tilbageholdenhed med tilkendelse af invalidepension til personer i aldersgruppen 15-18 år.

Spørgsmål 63 a:

Har aldersgrænsen 3 år efter gældende praksis betydning i betalingsmæssig henseende ved ydelse af hjemmehjælp i anledning af pasning af et handicappet barn i hjemmet? I bekræftende fald spørges, om denne praksis tænkes opretholdt.

Svar:

Efter § 3, stk. 2, i loven af 6. juni 1968 om husmoderafløsning og hjemmehjælp kan husmoderafløserne udsendes til lejlighedsvis afløsning af personer, der i hjemmet passer et barn med en fysisk eller psykisk lidelse.

Betalingen for denne husmoderafløsning kan eventuelt dækkes efter lov om offentlig forsorg § 73 som en merudgift ved forsørgelse af et handicappet barn.

En aldersgrænse på 3 år findes ikke omtalt i de cirkulærer, der er udsendt af socialministeriet, hverken i forbindelse med husmoderafløsnings- og hjemmehjælpsloven eller vedrørende forsorgslovens § 73.

I realiteten vil det dog være sjældent, at der ydes hjælp efter forsorgslovens § 73 til børn under 3 år, da merudgiften ved forsørgelsen af handicappede børn som oftest først vil opstå i 3-4 års alderen, omend med en vis variation efter arten af barnets fysiske eller psykiske lidelse.

I højere grad end på betalingsspørgsmålet bør man imidlertid nok lægge vægt på, om

der overhovedet er grundlag for at yde husmoderafløsning (efter lovforslaget hjemmehjælp) til aflastning af personer, der i hjemmet passer et barn i alderen 0-3 år, idet pasningen af *ethvert* barn i den aldersgruppe må være ret omfattende, og der derfor ikke i almindelighed vil være baggrund for særlig aflastning af forældre til børn med bestemte lidelser.

Det er ikke under overvejelse at give administrationsforskrifter om ændring af hidtidig praksis på dette område.

Spørgsmål 63 b:

Agter ministeren at opretholde den aldersgrænse på 3 år, som i praksis i en vis udstrækning følges i forbindelse med ydelse af hjælp ved handicappede børns ophold i eget hjem?

Svar (april 1974):

Som anført i besvarelsen af spørgsmål 63 og bemærkningerne til bilag nr. 162 er der i de af socialministeriet fastsatte retningslinier ikke opstillet særlige aldersgrænser.

Af den daværende bestyrelse for statens åndssvageforsorg er det imidlertid i et i 1968 til forsorgscentrene udsendt fortolkningsbidrag til åndssvageforsorgens cirkulærskrivelse nr. 3 om kontanthjælp til personer under åndssvageforsorgen anført, at der til børn under 3 år normalt ikke bør ydes tilskud på grund af selve åndssvagheden, men at tilskud kan ydes, når der foreligger alvorlige fysiske handicap.

Efter nævnte fortolkningsbidrag, der bygger på den forudsætning, at der, når børnene ikke samtidig er fysisk handicappede, på dette alderstrin normalt ikke er forbundet merudgifter ved forsørgelsen, har åndssvageforsorgen i et vist omfang afslået at yde økonomisk hjælp efter bestemmelsen i forsorgslovens § 70, stk. 1 a, til børn under 3 år.

Socialministeriet, der for så vidt er enig i princippet, men er betænkelig ved i denne forbindelse at stille særlige krav med hensyn til alderen, agter derfor ikke i de retningslinier, som vil blive udstedt i tilslutning til bestemmelsen i bistandslovforslagets § 48, stk. 2, at opretholde faste aldersgrænser for de heromhandlede småbørn.